[redacted]

Van: [redacted] <[redacted]@[redacted].nl>
Verzonden: dinsdag 26 september 2017 14:45
Aan: [redacted]
Onderwerp: Club ABE

Urgentie: Hoog

Geachte mevrouw [redacted],

Zojuist open ik mijn facebook account en ik zie dat een van de feestjes die bij Club ABE het levenslicht heeft gezien, haar 1-jarig bestaan viert.

In Club AIR....

Het leven is wrang.

Ik ben niet de persoon ernaar die opent met een klaagzang, of zich daarnaar laat leiden, maar Club ABE had deze maand haar 4-jarig bestaan moeten vieren. Dat is ons niet gegund.

In plaats van het vieren van een jubileum met elkaar, hebben wij enkele weken geleden al onze personeelsleden moeten ontslaan. En zijn die noodgedwongen ook bij onze collega clubs aan de slag gegaan. Tezamen met onze promotors...

De een zijn dood is de ander zijn brood.

In plaats van het kunnen schreeuwen van de daken dat wij gisteravond op RTL5 hét podium waren voor Hollands Next Topmodel, juist omdat wij die 'hippe' toonaangevende nachtclub waren in Amsterdam, willen we het liefste in een gat kruipen omdat we gewoon niet meer de vragen kunnen beantwoorden, wanneer we weer open gaan... Wij weten het niet... wij horen niets. Wij zijn elk antwoord verschuldigd.

Leveranciers, de verhuurder, mijn moeder, mijn dochter, personeel, iedereen, iedereen wil graag antwoord op dezelfde vraag. En iedereen vanuit een ander belang.

Leveranciers en verhuurder omdat zij betaald willen worden en wij alleen maar kunnen betalen vanuit de omzet. Mijn moeder omdat zij zich zorgen maakt om mijn gezondheid, mijn dochter omdat zij mij ziet pijnlijden elke dag en zij o zo graag haar feestje met haar vriendinnen wil kunnen vieren in de club van haar vader en last but not least ons personeel, omdat zij ook echt graag weer willen werken in hun "huis" met hun "familie"...

Inmiddels zijn wij aan het watertrappelen als ondernemers, en reikt het water ons inmiddels ver over onzen lippen.

Het gevoel van ultieme onmacht is iets wat ik mijn medemens niet toewens. Dit gevoel past ook niet in een democratische samenleving, waarin grondrechten gerespecteerd moeten worden. Dit gevoel van machteloosheid, uitzichtloosheid en helemaal nergens gehoord te kunnen worden, is iets wat in mijn ogen past in oude vervlogen tijden.

Maar dat is wel het gevoel dat ons als exploitanten wordt toebedeeld.

Wellicht heeft het te maken met het feit dat wij van onze rechten gebruik hebben willen maken. Onze rechten om een voorlopige voorziening te betrachten. Ook al was de kans minimaal om deze te winnen. Maar het was voor ons de enige

kans om heel snel weer open te kunnen. En die kans hebben wij met beiden handen moeten aangrijpen om de schade mogelijk te kunnen beperken.

Wellicht heeft het te maken dat wij ook de politiek hebben bewogen mee te denken of enkele gezaghebbende journalisten. Maar dat past in een democratische samenleving in mijn ogen. U moet begrijpen dat wij echt geen keuze hebben… Wij kunnen niet lijdzaam toezien hoe ons de strop wordt omgedaan… Gewoonweg omdat er iets gebeurt in de straat, waar wij geen enkele invloed op kunnen uitoefenen. En alles waar wij wel invloed op kunnen uitoefenen wij ook echt gedaan hebben met elkaar.

Maar waar ik bang voor was, is ook bewaarheid geworden. Na de sluiting vallen wij in het hele grote zwarte gat. En dan zijn wij overgeleverd aan de beslissingen die vallen binnen de muren van het gemeentehuis, waar wij geen enkele invloed op hebben of inzicht.

Wij moeten dan hopen op die ene persoon, die het hele dossier heeft gelezen, en dan wikt en weegt, het algemeen belang in ogenschouw neemt, maar ook naar de belangen van de individuele ondernemer kijkt en concludeert dat de ondernemers echt geen slechte mensen zijn en gewoonweg deugen. Dat deze ondernemers geen schuld hebben aan hetgeen is voorgevallen. Wij moeten dan hopen op die ene persoon die gevolg geeft aan de woorden die geuit zijn ten overstaan van de rechtbank dat een spoedig gesprek tot heropening zal plaatsvinden.

Wij kijken daar echt naar uit inmiddels. Wij hebben die zuurstof nodig om te kunnen ademen.

Ik ben te trots om mij willoos naar de slachtbank te laten leiden, maar ik ben niet te trots om op mijn blote knieën te vallen en u nu, hierbij, te smeken ons die zuurstof te gunnen. Dat doe ik niet alleen in mijn belang, maar ook in het belang van onze leveranciers, ons personeel, mijn moeder, mijn compagnons en last but not least mijn dochter.

In wat voor wereld leven we als we onze eigen kinderen niet eens meer hoop kunnen bieden.

Dit alles klinkt wellicht heel overdramatisch in uw ogen. Maar dat is geenszins het geval als u in onze schoenen zou komen te staan. Nu al bijna anderhalve maand zijn wij dagelijks met onze sluiting bezig. En dat 24 uur per dag. De druk die daarmee gepaard gaat is echt onmenselijk groot. We slapen er niet van. Het gezinsleven wordt erdoor ontwricht en we functioneren er maar half door. Het is helaas geen fabeltje…

Ik hoop dat deze brief daar dan iets van inzicht in geeft en u alles overwegende kunt besluiten de deuren van het gemeentehuis voor ons weer te openen.

In afwachting van uw spoedige berichten, verblijf ik,

met vriendelijke groet,
mede namens [redacted] en [redacted],

[redacted]

Ps. Deze brief stuur ik u toe op persoonlijke titel, zonder overleg gevoerd te hebben met onze advocate. Dit strekt als persoonlijke noot bij het verzoek dat zij al namens ons gedaan heeft.